

Novenna pirms Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās ieņemšanas svētkiem

Gatavojoties Vissvētākās
Jaunavas Marijas Bezvainīgās
ieņemšanas svētkiem - 8.
decembrim -, piedāvājam
tekstus un lūgšanas
Vissvētākajai Jaunavai Marijai,
kas var kalpot kā iedvesma
personīgai lūgšanai Adventa
sākumā.

30.11.2024

Lielākus svētkus, piemēram, Ziemassvētkus, mēs gatavojam iepriekš, jo tos ir grūti sagatavot “dienu iepriekš”. Baznīca, zinot mūsu dabu un vajadzības, mudina mūs uz triduum (trijdienu), oktāvām, novennām, desmit dienu lūgšanām utt. Tāpat arī Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās ieņemšanas svētkiem mēs varam sagatavoties ar novennu pirms šiem svētkiem.

Turpinājumā ir viena no iespējamajām novennām.

Ievads

1. Pirmā diena, 30. novembris

2. Otrā diena, 1. decembris

3. Trešā diena, 2. decembris

4. Ceturtā diena, 3. decembris

5. Piektā diena, 4. decembris

6. Sestā diena, 5. decembris

7. Septītā diena, 6. decembris

8. Astotā diena, 7. decembris

9. Devītā diena, 8. decembris

Ievads

Pēc Marijas Bezvainīgās ieņemšanas dogmas pasludināšanas 1854. gada 8. decembrī svētais Pijs IX šo dienu pasludināja par Bezvainīgās ieņemšanas svētku dienu.

“Vissvētākā Jaunava Marija no ieņemšanas brīža ar visvarenā Dieva žēlastību un īpašu privilēģiju, pateicoties paredzamajiem Jēzus Kristus, cilvēces Glābēja, nopelniem, tika pasargāta šķīsta no jebkāda iedzimtā grēka traipa.”

Citētā definīcija precīzi izskaidro šīs ticības patiesības nozīmi, kas apliecina, ka Marija ir ieņemta brīva no iedzimtā grēka traipa. Katoļu Baznīcas katehisms paskaidro: Lai kļūtu par Glābēja Māti, “Dievs Viņu apveltīja ar tik liela uzdevuma cienīgām dāvanām”. Pasludināšanas brīdī eņģelis Gabriēls sveic viņu kā “žēlastības pilnu” (Lk 1, 28).

Gadsimtu gaitā Baznīca ir sapratusi, ka Marija, Dieva “žēlastības piepildīta” (Lk 1, 28), bija izpirkta jau no savas ieņemšanas brīža. Marija ir “izglābta paaugstinātā veidā sava Dēla nopelnu dēļ”. Pateicoties Dieva žēlastībai, Marija palika brīva no visiem personīgajiem grēkiem visas savas dzīves laikā. (sal. KBK, 490-493)

PIRMĀ DIENA

30. NOVEMBRIS

Marija, jaunā Ieva

Bībeles lasījums (Rad 3, 1-6.13-15)

Bet čūska bija visviltīgākā no visiem lauku zvēriem, ko Dievs Tas Kungs bija radījis. Un tā sacīja sievai: "Vai tad tiešām Dievs ir teicis: neēdiet ne no viena koka dārzā?" Sieva teica čūscai: "Mēs ēdam no koku augļiem dārzā, bet par tā koka augļiem, kas ir dārza vidū, Dievs teicis: no tā jums nebūs ēst, nedz to aiztik, citādi jūs mirsit." Tad čūska teica sievai: "Jūs mirt nemirsit, bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdīsiet, jūsu acis atvērsies un jūs būsiet kā Dievs, zinādami labu un ļaunu." Un sieva redzēja, ka koks ir labs, lai no tā ēstu, un ka tas jo tīkams acīm un iekārojams, ka dara gudru. Un viņa ņēma no tā augļiem un ēda, un deva arī savam vīram, kas bija ar viņu, un viņš ēda.

Un Dievs Tas Kungs sacīja sievai: "Ko tu esi darījusi?" Un sieva sacīja: "Čūska mani pievīla, un es ēdu." Un Dievs Tas Kungs sacīja čūscai: "Tādēļ ka tu to esi darījusi, tu esi nolādēta

visu lopu un lauku zvēru vidū! Uz sava vēdera tev būs līst un pīšļus ēst visas tavas mūža dienas. Un Es celšu ienaidu starp tevi un sievu, starp tavu dzimumu un sievas dzimumu. Tas tev sadragās galvu, bet tu viņam iekodīsi papēdī."

Pārdomas (Jānis Pāvils II, Redemptoris Mater (=RM), 11)

Marija, Iemiesotā Vārda Māte, ir novietota pašā šī naidīguma, šīs cīņas centrā, kas pavada cilvēces vēsturi uz zemes un vienlaikus arī pestīšanas vēsturi. Būdama piederīga "Kunga nabadzīgajiem un pazemīgajiem", Marija kā neviens cits no cilvēkiem nes sevī to "žēlastības varenību", ko Tēvs "mums ir dāvējis savā mīļotajā Dēlā", un šī žēlastība veido visas viņas cilvēciskās būtības neparasto varenību un skaistumu. Tādējādi Marija paliek Dieva un visas cilvēces priekšā kā nemainīga un neaizskarama zīme tai dievišķajai

izredzētībai, par kuru runā Pāvila vēstule: “Kristū Viņš mūs izredzējis pirms pasaules radīšanas (..) un nolēmis mūs pieņemt sev par bērniem Jēzū Kristū” (Ef 1, 4-5). Šī izredzētība ir spēcīgāka par jebkuru ļaunuma un grēka pieredzi, par visu cilvēces vēsturei raksturīgo “ienaidu”. Marija šajā vēsturē joprojām ir drošas cerības zīme.

Noslēgumā var lūgties Rožukroņa lūgšanu un Loreto litāniju vai šādu lūgšanu:

Lūgšana

Dievs, caur Vissvētākās Jaunavas Bezvainīgo ieņemšanu Tu sagatavoji cienīgu mājokli savam Dēlam un, pateicoties Kristus paredzētās nāves nopelniem, pasargāji viņu no jebkādas vainas, dāvā, lai caur viņas aizlūgumu mēs varētu nonākt pie Tevis bez grēka.

Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
Amen.

OTRĀ DIENA

1. DECEMBRIS

Marija, žēlastības pilnā

Bībeles lasījums (Lk 1, 26-33)

Bet sestajā mēnesī Dievs sūtīja eņģeli Gabrielu uz Galilejas pilsētu, kas saucās Nācarete, pie jaunavas, kas bija saderināta Dāvida cilts vīram, kam vārds bija Jāzeps; un jaunavas vārds bija Marija. Un eņģelis, ienācis pie viņas, sacīja: “Esi sveicināta, žēlastības pilnā! Kungs ir ar tevi!” To izdzirdusi, tā iztrūkās no viņa valodas un domāja: kas tā par sveicināšanu? Bet eņģelis viņai sacīja: “Nebīsties, Marija, jo tu esi atradusi žēlastību pie Dieva. Lūk, tu kļūsi grūta miesās un dzemdēsi Dēlu, un nosauksi Viņu vārdā Jēzus. Un Viņš būs liels un sauksies

Visaugstākā Dēls, un Dievs Kungs dos
Viņam tēva Dāvida troni, un Viņš
valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un
Viņa valstībai nebūs gala”.

Pārdomas (RM, 8)

Kad mēs lasām, ka sūtnis saka Mar

*Noslēgumā var lūgties Rožukroņa
lūgšanu un Loreto litāniju vai šādu
lūgšanu:*

Lūgšana

Dievs, caur Vissvētākās Jaunavas
Bezvainīgo ieņemšanu Tu sagatavoji
cienīgu mājokli savam Dēlam un,
pateicoties Kristus paredzētās nāves
nopelniem, pasargāji viņu no
jebkādas vainas, dāvā, lai caur viņas
aizlūgumu mēs varētu nonākt pie
Tevs bez grēka.

Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
Amen.

TREŠĀ DIENA

2. DECEMBRIS

Marija, Kunga kalpone

Bībeles lasījums (Lk 1, 34-38)

Bet Marija sacīja eņģelim: “Kā tas var notikt, jo es vīra nezinu?” Un eņģelis atbildēja un sacīja viņai: “Svētais Gars nāks pār tevi, un Visaugstākā spēks tevi apēnos. Tāpēc arī Svētais, kas no tevis dzims, sauksies Dieva Dēls. Un, lūk, tava radniece Elizabete, kuru sauc par neauglīgo, savā vecumā ieņēma dēlu un staigā sestajā mēnesī. Jo Dievam neviena lieta nav neiespējama”. Bet Marija sacīja: “Lūk, es esmu Kunga kalpone, lai man notiek pēc tava vārda!” Un eņģelis no viņas aizgāja.

Pārdomas (RM, 13)

Pasludināšanas laikā Marija pilnībā nodeva sevi Dievam, piedāvājot "ticības paklausību" tam, kurš ar viņu runāja caur savu vēstnesi,

"pilnībā pakļaujoties viņam ar savu prātu un gribu". Viņa atbildēja ar visu savu cilvēcisko, sievišķo "es". Šī ticības atbilde ietvēra nevainojamu sadarbību ar "Dieva apsteidzošo un palīdzozo žēlastību" un pilnīgu pieejamību Svētā Gara darbam, kurš "ar savām dāvanām pastāvīgi pilnveido ticību".

Ja Marija pieņemtu šo paziņojumu, viņa kļūtu par "Kunga māti" un viņā notiktu dievišķais iemiesošanās noslēpums. "Bet žēlsirdības Tēvs vēlējās, lai pirms iemiesošanās iepriekš nolemtā Māte piekristu ieņemšanai un teiktu savu "jā". Pēc tam, kad Marija ir dzirdējusi visus sūtņa vārdus, viņa piekrīt. Viņa saka: "Lūk, es esmu Kunga kalpone, lai man notiek pēc tavu vārda!" (Lk 1, 38). Šis Marijas *fiat* - "lai tas notiek ar mani" - no cilvēciskās puses noteica Dieva noslēpuma apzināšanos. Šeit ir pilnīga saskaņa ar Dēla vārdiem, kurš, saskaņā ar Vēstuli ebrejiem,

ejot pasaulē, saka Tēvam: “Upurus un dāvanas Tu negribēji, bet miesu Tu man sagatavoji (..) Lūk, es nāku (..), lai es izpildītu, Dievs, Tavu prātu!” (Jk 10, 5.7) Iemiesošanās noslēpums piepildījās, kad Marija izrunāja savu *fiat*: “Lai man notiek pēc Tava vārda!”, padarot iespējamu - ciktāl tas bija atkarīgs no viņas - saskaņā ar Dieva plānu piepildīt Dēla gribu.

Noslēgumā var lūgties Rožukroņa lūgšanu un Loreto litāniju vai šādu lūgšanu:

Lūgšana

Dievs, caur Vissvētākās Jaunavas Bezvainīgo ieņemšanu Tu sagatavoji cienīgu mājokli savam Dēlam un, pateicoties Kristus paredzētās nāves nopelniem, pasargāji viņu no jebkādas vainas, dāvā, lai caur viņas aizlūgumu mēs varētu nonākt pie Tevis bez grēka.

Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
Amen.

CETURTĀ DIENA

3. DECEMBRIS

Marija svētīta starp sievietēm

Bībeles lasījums (Lk 1, 39-44)

Bet Marija, tanīs dienās cēlusies, steigšus aizgāja kalnos, jūdu pilsētā. Un viņa, iegājusi Zaharija namā, sveicināja Elizabeti. Un notika, ka Elizabetei, Marijas sveicināšanu dzirdot, bērniņš priecīgi sakustējās viņas miesās; un Elizabete piepildījās Svētā Gara; un viņa skalā balsī sauca un sacīja: “Tu esi svētīta starp sievietēm, un svēts ir tavas miesas auglis! Un no kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis? Jo, lūk, tiklīdz tava sveicināšanas balss atskanēja manās ausīs, bērniņš līksmībā sakustējās manās miesās”.

Pārdomas (RM, 12)

Evaņģēlists Lūkass - drīz pēc Pasludināšanas apraksta – ļauj mums sekot Jaunavai no Nācaretes "uz kādu pilsētu Jūdās zemē" (Lk 1, 39). Šī pilsēta, pēc pētnieku domām, ir mūsdienu Ain-Karima, kas atrodas kalnainā apvidū netālu no Jeruzalemes. Marija "steigšus devās turp", lai apciemotu savu radinieci Elizabeti. Apmeklējuma iemesls ir saskatāms arī faktā, ka pasludināšanas laikā Gabriels zīmīgā veidā norādīja uz Elizabeti, kura vecumdienās ar Dieva spēku bija ieņēmusi dēlu no sava vīra Zaharija: "Un, lūk, tava radiniece Elizabete, kuru sauc par neauglīgo, savā vecumā ieņēma dēlu un staigā sestajā mēnesī. Jo Dievam neviena lieta nav neiespējama" (Lk 1, 36-37). Vēstnesis atsaucās uz Elizabetes piemēru, lai atbildētu uz Marijas jautājumu: "Kā tas var notikt, ja es nepazīstu savu vīru?" Jā, tas ir

iespējams, pateicoties "Visaugstākā spēkam", līdzīgi - un pat vairāk - kā Elizabetes gadījumā.

Tāpēc Marija mīlestības pilna dodas uz savas radnieces māju. Pie ieejas, atbildot uz Marijas sveicienu, Elizabete, "Svētā Gara piepildīta", jūtot īpašu bērna kustību savā klēpī, skaļā balsī sveicina Mariju: "Tu esi svētīta starp sievietēm, un svēts ir tavas miesas auglis" (sal. Lk 1, 40-42). Šis Elizabetes slavinošais izsauciens vēlāk ienāca lūgšanā "Esi sveicināta, Marija" kā eņģeļa sveiciena turpinājums, tādējādi kļūstot par vienu no biežāk izrunātajām Baznīcas lūgšanām. Elizabetes tālākie vārdi jautājumā pasaka vēl vairāk: "Un no kurienes man tas, ka mana Kunga māte nāk pie manis?" (Lk 1, 43) Elizabete liecina par Mariju: viņa atzīst un pasludina, ka viņas priekšā stāv Kunga Māte, Mesijas Māte. Arī dēls, kuru Elizabete nēsā savā miesās,

piedalās šajā liecībā: "Bērniņš
līksmībā sakustējās manās miesās"
(Lk 1, 44). Bērns ir topošais Jānis
Kristītājs, kurš pie Jordānas norādīs
uz Jēzu kā Mesiju.

*Noslēgumā var lūgties Rožukroņa
lūgšanu un Loreto litāniju vai šādu
lūgšanu:*

Lūgšana

Dievs, caur Vissvētākās Jaunavas
Bezvainīgo ieņemšanu Tu sagatavoji
cienīgu mājokli savam Dēlam un,
pateicoties Kristus paredzētās nāves
nopelniem, pasargāji viņu no
jebkādas vainas, dāvā, lai caur viņas
aizlūgumu mēs varētu nonākt pie
Tevs bez grēka.

Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
Amen.

PIEKTĀ DIENA

4. DECEMBRIS

Marijas ticība

Bībeles lasījums (Lk 1, 45-56)

[Elizabete iesaucās un sacīja:]

“Un svētīga tu esi ticēdama, ka tas izpildīsies, ko Kungs tev sacījis.” Un Marija sacīja: “Augsti slavē Kungu mana dvēsele. Un mans gars gaviļē Dievā, manā Pestītājā, jo viņš ir uzlūkojis savas kalpones pazemību; lūk, no šī brīža mani svētīgu teiks visas paaudzes, jo Varenais lielas lietas manī darījis; un svēts ir Viņa vārds. Un viņa žēlsirdība paliek paaudžu paaudzēs tiem, kas Viņa bīstas. Viņš parādīja varu ar savu elkoni, izklīdinādamš lepnos savā sirdsprātā. Viņš varenos gāza no troņiem un paaugstināja pazemīgos. Izsalkušos viņš pildīja labumiem un bagātos atstāja tukšā. Viņš uzņēma savu kalpu Izraēli, atminējies savu žēlsirdību, kā Viņš runājis mūsu tēviem, Ābrahamam un viņa pēctečiem mūžīgi”. Bet Marija palika

pie viņas kādus trīs mēnešus un tad atgriezās savās mājās.

Pārdomas (RM, 14, 19)

Taču Elizabetes vārdi: “Svētīga tā, kas ticēja” attiecas ne tikai uz šo īpašo Pasludināšanas brīdi. Attiecībā uz Marijas ticību, gaidot Kristu, pasludinājums noteikti ir pagrieziena punkts, bet tas ir arī sākumpunkts, no kura sākas viss “ceļš pie Dieva” - viss viņas ticības ceļojums. Tieši šajā ceļojumā viņas apliecinātā “paklausība” Dieva atklāsmes vārdam tiks īstenota neparastā, patiesi varonīgā veidā - patiešām ar vēl lielāku ticības varonību. Un šī Marijas “ticības paklausība” visa ceļojuma laikā būs pārsteidzoši līdzīga Ābrahama ticībai. Tāpat kā šīs visas Dieva tautas patriarhs, arī Marija visā savā pakļāvīgajā, mātišķajā ceļojumā apliecinās, ka “pretēji cerībai viņa ticēja cerībai”. Mēs pamatoti

izteikumā “Svētīga tā, kas ticēja”
varam saskatīt atslēgu, kas mums
atklāj Marijas iekšējo patiesību: tās,
kuru eņģelis pasludinājumā sveica
kā “žēlastības pilnu”. Ja kā
“žēlastības pilna” viņa bija mūžīgi
klātesoša Kristus noslēpumā, tad
caur ticību viņa kļuva klātesoša tajā
visā savā zemes dzīves ceļā: “Viņa
devās uz priekšu ticības
svētceļojumā”. Tajā pašā laikā tas
padara klātesošu cilvēcei šo Kristus
noslēpumu diskrētā, bet tiešā un
efektīvā veidā. Viņa joprojām
turpina to darīt un arī ir klātesoša
starp cilvēkiem caur Kristus
noslēpumu. Caur Dēlu tiek
izgaismots arī Mātes noslēpums.

*Noslēgumā var lūgties Rožukroņa
lūgšanu un Loreto litāniju vai šādu
lūgšanu:*

Lūgšana

Dievs, caur Vissvētākās Jaunavas
Bezvainīgo ieņemšanu Tu sagatavoji

cienīgu mājokli savam Dēlam un,
pateicoties Kristus paredzētās nāves
nopelniem, pasargāji viņu no
jebkādas vainas, dāvā, lai caur viņas
aizlūgumu mēs varētu nonākt pie
Tevīs bez grēka.

Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
Amen.

SESTĀ DIENA

5. DECEMBRIS

*Marija ir līdzatpestītāja kopā ar
Kristu*

Bībeles lasījums (Lk 2, 25-35)

Un, lūk, Jeruzalemē bija cilvēks,
vārdā Simeons; šis cilvēks bija
taisnīgs un dievbijīgs, un viņš gaidīja
Izraēļa iepriecināšanu; un Svētais
Gars bija viņā. Un no Svētā Gara viņš
bija saņēmis norādījumu, ka viņš
nāves neredzēs, iekams nebūs
skatījis Kunga Svaidīto. Viņš, garā

pamudināts, iegāja svētnīcā; un, kad vecāki ienesa Jēzus Bērniņu, lai pie Viņa izpildītu bauslības paražas, tas ņēma Viņu savās rokās un, Dievu teikdams, sacīja: “Tagad, Kungs, saskaņā ar Taviem vārdiem atlaid savu kalpu mierā, jo manas acis redzējušas Tavu pestīšanu, ko Tu esi sataisījis visu ļaužu vaiga priekšā: Gaismu pagānu apgaismošanai un Tavas Izraēļa tautas godu”. Un Viņa tēvs un māte brīnījās par to, kas par Viņu tika runāts. Un Simeons svētīja viņus un sacīja Marijai, Viņa mātei: “Lūk, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudziem Izraēlī un par zīmi, kam pretī runās (Is 8, 14; Rom 9, 38; 1.Pēt 2,), un tavas pašas dvēseli pārdurs zobens, lai atklātos daudzu siržu domas”.

Pārdomas (RM, 16)

Marijas ticības ceļojuma sākumā parādās taisnīgais un dievbijīgais vīrs, vārdā Simeons. Viņa Svētā Gara

iedvesmotie vārdi (sal. Lk 2, 25-27) apstiprina Pasludinājuma patiesumu. Jo mēs lasām, ka viņš “paņēma rokās” bērnu, kuram saskaņā ar eņģeļa pavēli “tika dots vārds Jēzus” (sal. Lk 2, 21). Simeona runa atbilst šī vārda saturam, kas nozīmē Pestītājs - “Dievs ir pestīšana”. Pievēršoties Kungam, viņš saka: “Manas acis ir redzējušas Tavu pestīšanu, ko Tu esi sagatavojis visu tautu priekšā: gaismu pagānu apgaismošanai un Tavas Izraēla tautas godu” (Lk 2, 30-32). Tajā pašā laikā Simeons uzrunā Mariju ar šādiem vārdiem: “Redzi, Viņš ir likts par krišanu un augšāmcelšanos daudziem Izraēlī un par zīmi, kam pretī runās.” Un viņš piebilst, tieši vēršoties pie Marijas: “Un tavas pašas dvēseli pārdurs zobens, lai atklātos daudzu siržu domas” (Lk 2, 34-35). Simeona vārdi atklāj jaunā gaismā pasludinājumu, ko Marija dzirdēja no eņģeļa: Jēzus ir Glābējs, Viņš ir “gaisma, kas apgaismos” cilvēkus. Vai

tas kaut kādā veidā nekļuva skaidrs jau Kristus dzimšanas naktī, kad gani ieradās stallī? (sal. Lk 2, 8-20) Vai tas nekļuva vēl skaidrāks, kad ieradās Gudrie no Austrumiem? (sal. Mt 2, 1-12) Taču vienlaikus jau pašā savas dzīves sākumā Marijas Dēls - un līdz ar Viņu arī Viņa Māte - piedzīvo Simeona turpmāko vārdu patiesumu: “zīme, kam pretī runās”. Šie Simeona vārdi Marijai ir it kā otrs pasludinājums, jo tie norāda uz konkrēto vēsturisko dimensiju, kurā viņas Dēls veiks savu misiju, proti, nesaprasts un ciešanām pakļauts. Ja šāds pasludinājums, no vienas puses, apliecina viņas ticību Dieva pestīšanas apsolījumu piepildījumam, tad, no otras puses, tas arī atklāj, ka viņai būs jādzīvo sava paklausība ticībai ciešanās līdzās Glābējam un ka viņas mātišķība paliks ēnā un būs sāpīga.

*Noslēgumā var lūgties Rožukroņa
lūgšanu un Loreto litāniju vai šādu
lūgšanu:*

Lūgšana

Dievs, caur Vissvētākās Jaunavas
Bezvainīgo ieņemšanu Tu sagatavoji
cienīgu mājokli savam Dēlam un,
pateicoties Kristus paredzētās nāves
nopelniem, pasargāji viņu no
jebkādas vainas, dāvā, lai caur viņas
aizlūgumu mēs varētu nonākt pie
Tevīs bez grēka.

Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
Amen.

SEPTĪTĀ DIENA

6 DECEMBRIS

*Marija, pirmā, kas klausās un ievēro
Dieva vārdu*

Bībeles lasījums (Lk 11, 27-28)

Bet notika, ka, Viņam tā runājot, ļaužu pulkā kāda sieviete paceltā balsī sacīja Viņam: “Svētīgas tās miesas, kas Tevi nesušas, un krūtis, kas Tevi barojušas!”

Un Viņš sacīja: “Tiešām svētīgi tie, kas Dieva vārdu dzird un to izpilda.”

Pārdomas (RM, 20)

Svētā Lūkasa evaņģēlijs stāsta par notikumu, kad “kāda sieviete no pūļa skaļi sauca”, vēršoties pie Jēzus: “Svētīgas tās miesas, kas Tevi nesušas, un krūtis, kas Tevi barojušas!” (Lk 11, 27) Šie vārdi ir slavinājums Marijai kā Jēzus dzemdētājai.

Uz šo svētību, ko nepazīstama sieviete izteica Viņa Mātei, Jēzus atbild zīmīgi: “Tiešām svētīgi tie, kas Dieva vārdu dzird un to izpilda.” (Lk 11, 28) Jēzus vēlas novērst uzmanību no mātes, kas tiek saprasta kā fiziska saikne, lai vērstu to uz tām

noslēpumainajām garīgajām saitēm,
kas veidojas, klausoties un sekojot
Dieva Vārdam.

Nav šaubu, ka Marija ir šīs svētības
cienīga tādēļ, ka viņa kļuva savam
Dēlam par māti pēc miesas (“Svētīgas
tās miesas, kas Tevi nesušas, un
krūtis, kas Tevi barojušas”) - bet arī
un galvenokārt tādēļ, ka viņa
pieņēma Dieva Vārdu jau
pasludināšanas brīdī, jo viņa tam
ticēja, bija paklausīga Dievam, jo
“turēja” Vārdu un pārdomāja savā
sirdī (sal. Lk 1, 38.45; 2, 19.51) un ka
viņa to piepildīja ar visu savu dzīvi.
Tādējādi Jēzus teiktā svētība - pretēji
šķietamībai – nav pretrunā ar
nezināmās sievietes teikto svētību,
bet gan tās satiekas šīs Jaunavas un
Mātes personā, kura vienīgā sevi
sauca par “Kunga kalponi” (Lk 1,38).

Mēs varam teikt, ka šī Mātes
dimensija Marijai bija raksturīga jau
no paša sākuma - no Dēla

ieņemšanas un dzimšanas brīža. Kopš tā laika viņa bija tā, “kura ticēja”. Tādējādi Marija, Māte, savā ziņā kļuva par sava Dēla pirmo “mācekli”, pirmo, kurai Viņš it kā teica “seko Man”, agrāk, nekā Viņš izteica šo aicinājumu apustuļiem vai kādam citam (sal. Jņ 1, 43).

Noslēgumā var lūgties Rožukroņa lūgšanu un Loreto litāniju vai šādu lūgšanu:

Lūgšana

Dievs, caur Vissvētākās Jaunavas Bezvainīgo ieņemšanu Tu sagatavoji cienīgu mājokli savam Dēlam un, pateicoties Kristus paredzētās nāves nopelniem, pasargāji viņu no jebkādas vainas, dāvā, lai caur viņas aizlūgumu mēs varētu nonākt pie Tevis bez grēka.

Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
Amen.

ASTOTĀ DIENA

7. DECEMBRIS

*Marija izlūdz priekš mums visas
žēlastības*

Bībeles lasījums (Jņ 2, 1-11)

Un trešajā dienā Galilejas Kānā bija kāzas; un Jēzus māte bija tur. Bet arī Jēzus un Viņa mācekļi tika aicināti kāzās. Un, kad pietrūka vīna, Jēzus māte sacīja Viņam: “Viņiem nav vīna.” Bet Jēzus viņai sacīja: “Kas man un tev, sieviet? Vēl mana stunda nav nākusi!” Viņa māte sacīja apkalpotājiem: “Visu, ko Viņš jums sacīs, dariet.” Bet saskaņā ar jūdu šķīstīšanos tur bija novietoti seši akmens trauki ūdenim, un katrā no tiem ietilpa divi vai trīs mēri. Jēzus sacīja viņiem: “Piepildiet traukus ar ūdeni!” Un viņi tos piepildīja līdz malām.

Tad Jēzus sacīja viņiem: “Tagad smeliet un nesiet galdzinim!” Un viņi aiznesa.

Bet, kad galdzinis nogaršoja ūdeni, tas bija pārvērsts vīnā. Nezinādams, no kurienes tas (kamēr apkalpotāji, kas smēla ūdeni, to zināja), galdzinis aicināja līgavaini un sacīja viņam: “Ikviens cilvēks vispirms pasniedz labo vīnu, bet, kad tie jau ieskurbuši, tad sliktāko; bet tu taupīji labo vīnu līdz šim.” Šo sākumu brīnumiem Jēzus darīja Galilejas Kānā, atklādams savu godību; un Viņa mācekļi ticēja uz Viņu.

Pārdomas (RM, 21-22)

Marija ir klātesoša Kānā kā Jēzus Māte - un nozīmīgā veidā veicina šo “zīmju sākumu”, kas atklāj viņas Dēla mesiānisko spēku. Kad vīns beidzās, Jēzus Māte sacīja Viņam: “Viņiem nav vīna”. Bet Jēzus viņai sacīja: “Kas man un tev, sieviet? Vēl mana stunda nav nākusi!” (J 2,3-4).

Saskaņā ar Jāņa evaņģēliju šī “stunda” apzīmē Tēva paredzēto brīdi, kad Dēls paveiks savu darbu un tiks pagodināts (sal. Jņ 7,30; 8,20; 12,23.27; 13,1; 17,1; 19,27).

Tāpēc, lai gan tas, ko Jēzus atbild savai mātei, šķiet, drīzāk norāda uz atteikumu (kas ir vēl izteiktāks, kad Viņš saka: “Mana stunda vēl nav pienākusi”), tomēr Marija vēršas pie kalpiem ar vārdiem: “Dariet, ko Viņš jums sacīs” (Jņ 2, 5). Tad Jēzus pavēl kalpiem piepildīt turpat stāvošās mucas ar ūdeni - un ūdens kļūst par vīnu, labāku par to vīnu, kas sākotnēji tika pasniegts viesiem kāzu mielastā.

Tādējādi mēs varam teikt, ka iepriekš minētajā Jāņa evaņģēlija stāstā mēs patiesībā atrodam it kā pirmo ieskatu par Marijas mātišķajām rūpēm. Šī patiesība ir atradusi savu izpausmi arī pēdējā koncila mācībā. Ir svarīgi atzīmēt, kā Marijas mātes

loma tajā tika atspoguļota ar Kristus starpniecību. Tur mēs lasām:

“Marijas mātišķā loma attiecībā pret cilvēkiem nekādā ziņā neaizēno un nemazina šo unikālo Kristus starpniecību, bet gan parāda tās spēku,” jo “Jēzus Kristus ir vienīgais vidutājs starp Dievu un cilvēkiem” (sal. 1 Tim 2, 5-6).

Šī mātišķā loma izriet - pēc Dieva labās gribas - “no Kristus nopelnu pārpilnības, ir balstīta uz Viņa starpniecību, ir pilnībā atkarīga no šīs starpniecības un no tās smeļas visu savu spēku”. Tieši šajā nozīmē notikums Kānā ir kā Marijas starpniecības priekšvēstnesis, kas ir pilnībā saistīts ar Kristu un vienlaikus vērsts uz Viņa pestījošā spēka atklāsmi.

No Jāņa evaņģēlija teksta ir skaidri redzams, ka šī ir mātes starpniecība. Kā pasludina koncils: Marija “kļuva mums par māti žēlastības kārtībā”. Šī

Marijas mātišķība “žēlastības kārtībā” izriet no viņas dievišķās mātišķības. Tā kā saskaņā Dievišķās Providences gribu viņa bija Pestītāja Māte un audzinātāja, viņa kļuva arī par “cildenu pavadoni un pazemīgu Kunga kalponi unikālā veidā citu priekšā”, kas “ar ticību, cerību un dedzīgu mīlestību sadarbojās ar Pestītāja darbu, lai veicinātu cilvēku dvēseļu pārdabiskās dzīves atjaunošanos”. Šī Marijas mātišķība žēlastības kārtībā turpinās nemitīgi ... līdz visu izredzēto pestīšanas mūžīgajai pilnībai.

Noslēgumā var lūgties Rožukroņa lūgšanu un Loreto litāniju vai šādu lūgšanu:

Lūgšana

Dievs, caur Vissvētākās Jaunavas Bezvainīgo ieņemšanu Tu sagatavoji cienīgu mājokli savam Dēlam un, pateicoties Kristus paredzētās nāves nopelniem, pasargāji viņu no

jebkādas vainas, dāvā, lai caur viņas
aizlūgumu mēs varētu nonākt pie
Tevs bez grēka.

Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
Amen.

DEVĪTĀ DIENA

8. DECEMBRIS

Marija, Dieva Māte un mūsu Māte

Bībeles lasījums (Jņ 19, 23-27)

Tad kareivji, piesituši Viņu krustā,
paņēma Viņa drēbes (un sadalīja
četrās daļās, katram kareivim pa
daļai) un svārkus. Bet svārki nebija
šūti: tie bija viscaur austi. Tad tie
viens otram sacīja: “Nedalīsim tos,
bet metīsim kauliņus, kam tie būs”.
Tā piepildījās, kas teikts Rakstos: viņi
sadalīja savā starpā manas drēbes,
bet par maniem svārkkiem meta
kauliņus. Tā kareivji to padarīja. (Ps
21, 19) Bet pie Jēzus krusta stāvēja

Viņa māte un Viņa mātes māsa Marija, Kleofasa sieva, un Marija Magdalēna. Tad Jēzus, redzēdams māti un mācekli, ko Viņš mīlēja, stāvam, sacīja savai mātei: “Sieviet, lūk, tavs dēls!” Pēc tam Viņš sacīja māceklim: “Lūk, tava māte!” Un no tās stundas māceklis ņēma viņu pie sevis.

Pārdomas (RM, 23)

Ja Jāņa evaņģēlija vēstījums par notikumiem Kānā atspoguļo Marijas mātišķās rūpes Kristus mesianiskās darbības sākumā, tad tajā pašā evaņģēlijā citviet ir vēl viens vēstījums, kas apliecina šo Marijas mātišķo līdzdalību glābjošajā žēlastības kulminācijas brīdī, tas ir, kad piepildās Kristus krusta upuris un ir pabeigts Viņa Lieldienu noslēpums. Jāņa vēstījums ir īss un kodolīgs: “Bet pie Jēzus krusta stāvēja Viņa māte un Viņa mātes māsa Marija, Kleofasa sieva, un Marija

Magdalēna. Tad Jēzus, redzēdams māti un mācekli, ko Viņš mīlēja, stāvam, sacīja savai mātei: “Sieviet, lūk, tavs dēls!” Pēc tam Viņš sacīja māceklim: “Lūk, tava māte!” Un no tās stundas māceklis ņēma viņu pie sevis” (Jņ 19, 25-27).

Neapšaubāmi, šajā notikumā ir saskatāma Dēla īpašo rūpju izpausme par savu Māti, kuru Viņš atstāj tik dziļās sāpēs. Tomēr Kristus “Krusta liecība” par šo rūpju nozīmīgumu stāsta vēl vairāk. Jēzus atklāj jaunu saikni starp “Māti” un “Dēlu”. Šī saikne tiek svinīgi apstiprināta visā tās patiesībā un realitātē. Ja par Marijas mātišķību jau tika dots mājiens iepriekš, tad tagad var teikt, ka tā ir skaidri definēta un nostiprināta. Tā izriet no Pestītāja Lieldienu noslēpuma galīgā piepildījuma. Kristus Māte, atrodoties šī noslēpuma tiešā apskāvienā, kas aptver cilvēku -

katru un visus - ir dota cilvēcei -
katram un visiem - kā Māte.

*Noslēgumā var lūgties Rožukroņa
lūgšanu un Loreto litāniju vai šādu
lūgšanu:*

Lūgšana

Dievs, caur Vissvētākās Jaunavas
Bezvainīgo ieņemšanu Tu sagatavoji
cienīgu mājokli savam Dēlam un,
pateicoties Kristus paredzētās nāves
nopelniem, pasargāji viņu no
jebkādas vainas, dāvā, lai caur viņas
aizlūgumu mēs varētu nonākt pie
Tevs bez grēka.

Caur Jēzu Kristu, mūsu Kungu.
Amen.

bezvainigas-ienemsanas-svetkiem/
(7.08.2025)